

ného S. záležel dle rozsudku v tom, že hajný chtěl pozastaviti spoluobžalovaného M-o a zabaviti jeho pušku. Rozsudek pak zjišťuje, že stěžovatel přišel M-ovi na pomoc tehdy, když M. pušku, již byl hajný na se vzal, snažil se tomuto vytrhnouti. O ukončení služebního výkonu v tomto stadiu nemůže býti proto řeči. Ani polnutka, stěžovatelem tvrzená, že chtěl pušku, jemu náležející, vzíti na sebe, nevylučuje násilného odporu dle § 81 tr. z., když úřední výkon záležel právě v zabavení této pušky, s kteroužto obžalovaný Karel M. provozoval nedovoleně honitbu a již proto hajný dle § 7 zák. ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. z. měl odevzdati povolanému úřadu — dle honebního zákona okresnímu hejtmánství. Že v případě tom nešlo o nezákonnost a předpisům odporující konání služby hajného S., vyplývá ze zjištění rozsudku, že Karel M., jak hajnému S. známo bylo, neměl povolení k výkonu honitby a že hajní S. a K. přistihli oba obžalované, jak provozovali honitbu, a slyšeli, jak oba vystřelili, dávše tři rány bezprostředně za sebou. Za takového stavu věci byl hajný S. dle §§ 5, 6 zák. ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. z. a § 68, §§ 25, 26, 41, 42 honebního zákona pro Čechy ze dne 1. června 1866 čís. 49 z. z. nejen oprávněn, nýbrž i povinen odebrati a zabaviti M-ovi jeho ručnici, i když puška ta nenáležela M-ovi, nýbrž obžalovanému B-ovi a M. neměl pušku v ruce, nýbrž hajný našel ji v úkrytu v blízké hromádce hnoje, kde ji M. právě byl schoval. Tím stávají se však bezpředmětnými i veškeré závěry, jež zmateční stížnost odvozuje z domněle nezákonného výkonu služby hajného S., a netřeba ani poukazovati zvláště na to, že pro ochranu § 68 a 81 tr. z. každým způsobem rozhodnou by byla již nepopíratelná formální oprávněnost hajného k služebním výkonům tohoto druhu, i kdyby tu snad materiální správnost konkrétního výkonu mohla býti pochybnou. Žádným způsobem nebyl stěžovatel oprávněn, by formálně oprávněnému výkonu služby hajného násilně se protivil.

Čís. 255.

Podmínky dodatkové otázky (§ 319 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 9. září 1920, Kr I 593/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Gustava J. do rozsudku porotního soudu v Liberci ze dne 30. června 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II a), c), 176 lit. a) tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dle čís. 6 § 344 tr. ř. vytýká zmateční stížnost, že první soud právem zamítl návrh obhájcův, by byla porotcům dána otázka dodatková toho znění, že obžalovaný byl v době spáchání činu zbaven užívání rozumu. Než soud právem zamítl tento návrh, poněvadž zde není zákonných předpokladů § 319 tr. ř. pro formulování otázky takové, neboť ani obžalovaný se nehájlil za řízení tím, že spáchal čin v době, kdy byl

zcela nepřičetný nebo ve střídavém pomínutí smyslů, a také z výsledků trestního řízení nevyšlo nic takového na jevo. Okolnosti, které zdůrazňuje stížnost, že odsuzující výrok zakládá se na důkazu indiciemi, a že obžalovaný jest dle výroku soudních lékařů duševně méněcenný, nestačí, by nahradily zákonné předpoklady otázky dodatkové, kdyžtě dle celkového výsledku hlavního přeličení, dojmu, který učinil obžalovaný na soud, posudku znalců a zvláště způsobu hájení se obžalovaného, skutečnosti, nyní ve zmateční stížnosti tvrzené, se nejevily možnými, což jest pro položení otázky dodatkové rozhodující. Pouhé tvrzení obhájcovy, výsledky trestního řízení neopřené, nezavazuje soud, by položil otázku dodatkovou, jak správně vyslovil soud první.

Čís. 256.

Soukromému obžalobci, který vede sám svou věc, nepřísluší náhrada útrat zastupování, třebaš byl advokátem.

(Rozh. ze dne 9. září 1920, Kr I. 624/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal ku zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem. Usnesením krajského jako odvolacího soudu v Chebu ze dne 5. února 1920 porušen byl zákon v ustanoveních §§ 381 č. 4 a 393 tr. ř.

Důvody:

K soukromé obžalobě Dra. Josefa F., advokáta v P., byl František E. rozsudkem okresního soudu v Chebu ze dne 4. listopadu 1919 uznán vinným přestupkem urážky na cti dle § 488 tr. z. a odsouzen k peněžitě pokutě jakož i podle § 389 tr. ř. k náhradě nákladů trestního řízení. K návrhu Dra. Josefa F. byly usnesením okresního soudu v Chebu ze dne 11. ledna 1920 útraty jeho, záležející v poplatcích kolkových a poštovním, upraveny penízem 9 K 15 h a útraty právního zastupování chebským advokátem Drem. Otou K. penízem 113 K 30 hal; návrh soukromého žalobce na přisouzení ostatních útrat, jím účtovaných, byl zamítnut, ježto soukromý obžalobce, pokud vede sám svou věc, nemůže požadovati náhrady za vzešlou mu tím ztrátu času, námahu a vynaložené útraty. Na stížnost soukromého obžalobce změnil krajský soud v Chebu jako soud odvolací usnesením ze dne 5. února usnesení okresního soudu v ten způsob, že stanovil útraty, jež obžalovaný povinen jest nahraditi soukromému žalobci, penízem 208 K 29 h, a zároveň uložil obžalovanému, by nahradil soukromému žalobci útraty stížnosti — poukázav k tomu, že dle § 17 advokátního tarifu z roku 1909 náležejí advokátovi ve vlastní věci ty útraty, které příslušejí zmocněnému zástupci právnímu. Usnesení odvolacího soudu porušuje zákon, neboť dle § 381 č. 4 tr. ř. náležejí k nákladům trestního řízení, za kteréž se může na obviněném náhrada vymáhati, platy obhájcem a jiným zástupcům stran, nikoli však náhrada za vlastní práce a za čas soukromým obžalobcem vynaložený. Právem